

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

בקרובי אקדש

משא מרטיט שנשא מודינו ורבינו שליט"א

בעצרת חיזוק והתעוררות

על פני כיכר זופניק במעמד אלפים רבים מישראל

בעקבות האסון הנורא ביום ל"ג בעומר תשפ"א בהעלות בסעדה השמימה מ"ה נפשות יקרות מישראל

בשילוב כמה הוספות מדרשות אחרות באותו הענין

וידום אהרן

כלל ישראל חייבים לבכות, וכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה', אבל יחד עם זאת צריך להתנהג בבחינה של 'המ' שכל בעת ההיא ידום' (עמוס ה, ג), אנו עומדים היום יותר מאלף ותשע מאות שנה מן היום בו חרב הבית וגלה כבוד מישראל, וכבר קרוב לאלף ותשע מאות שנה מן הזמן שבו הסתלק התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, והנה אנו נפעמים לראות את נחלי האמונה המפכים בקרב בני המשפחות שאיבדו באסון הנורא את יקיריהם ומחמדי עיניהם, אנו משתוממים לגלות כיצד הם מתחזקים בכר חות עילאיים מאד, זה ממש כמו שרש"י אומר על הפסוק 'בקרובי אקדש' (ויקרא י, ג), 'כשהקב"ה עושה דין בצדיקים מתיירא ומת' עלה ומתקלס'.

הניסיון שאנו עוברים כעת דומה מאד לניסיון שעברו בני ישראל ביום השמיני למילואים, השכינה שרתה בתחילה על הר סיני ועתה באה לשירות במשכן, בבע הימים הראשונים המתינו ולא ירד האש מן השמים, עד שביום השמיני ירד האש ותגדל השמי' חה עד למאד, כולם היו בשמחה עילאית, והנה שוד ושב, באותו מעמד הסתלקו נב ואביהו, מחצית משפחתו של אהרן הכהן, הכאב היה נורא, אנו לא מצליחים להבין, אבל מה עשה אהרן כהנא קדישא, כתוב בתורה 'וידום אהרן', ה' מנהג את עולמו על פי דרכיו, אנו לא מבינים כלל.

אסור לשאול למה עשה לנו ה' על ככה, זה מאד מסוכן לחשוב כך, דוד המלך אומר בתהלים (לו, ז), 'צדקתך כחרירי קל- משפטך תהום רבה', וכך יש לפרש, 'צדקתך כחרירי קל' - כאשר הש"ת עושה עמנו צדקות וחסדים גלויים כדאי מאד להתבונן בהם, זה מגביה את האדם להר גבוה של התרוממות ואמונה, אולם 'משפטך תהום רבה' - על המשפטים והדינים אין להתבונן ולחשוב יותר מדי למה ומדוע, מחשבות אלו הם תהום רבה, אפשר ליפול שם.

צריך זהירות מרובה ממחשבות כאלו, אפילו אם זה בא מתוך אהבת ישראל, כי כואב לי מדוע אירע כך לנשמה קדושה מישראל, המחשבות הללו עלולים להוביל לכפירה ממש, בעת המלחמה העולמית הנוראה, כאשר עלה הצר הצרור ימ"ש מדייטשלאנד להכרית כל איש אשר מזרע ישראל המה, יכלו הדפים ולא יכלו הצרות והיסורים אשר עשה לאבותינו ברשעות ובאכזריות אשר לא ידענום ולא שיערום אבותינו מאז ומעולם, בעיצומה של המלחמה נקלע הרה"ק מאושפצין הי"ד - חתנו של ה'דברי חיים' מצאנז' ז"ע - יחד עם איזה רב שביקש להמליץ טוב על ישראל, והיה נשמע מתוך דבריו כאילו מתמרמר על דרכי הנהגתו של הש"ת עם בני ישראל, הרה"ק מאושפצין לא היה יכול לסבול את הדיבורים האלו, והזדעק לעומתו, 'נמרוד - לך תבנה מגדל', שכי' דוע היה נמרוד המלך של בני מגדל המרידה בהקב"ה.

הרה"ק מסאטמאר ז"ע היו לו כמה בנות מזיווג ראשון, וכולן הסתלקו מן העולם בחיי חיותו בלא שישאירו אחריהן זרע של קיימא רח"ל, הכאב היה נורא, אי אפשר לתאר כאב כזה, בשעה

וכל אחד עם הצער שנוגע אליו, ככל שהעמקתי לחשוב על צערם התעורר אצלי הבכי שוב ושוב.

גם במקרה שלנו הוא כך, כמה שננסה לחשוב על צערם של המ' שפחות לא נצליח להגיע לעומק הצער והכאב, מדובר כאן במים ללא סוף של כאב ומכאוב, של הורים ששיכלו את בניהם, ילדים קטנים שאיבדו את אביהם, נשים צעירות שאיבדו את משענתן ונשארו כספינה מטורפת בלב ים, הלב מתפלץ מן הצער הנורא של אנשים כשרים מישראל, אי נא לנו שכך עלתה בימינו, איי לעינים שכך רואות ואוי לאונים שכך שומעות.

גולין נשרפין ואותיות פורחות באויר

הצער כאן הוא כפול ומכופל, כי מלבד הכאב הגשמי נוסף עליו גם כאב רוחני, אנחנו צריכים להבין את עומק הכאב של השכינה הק' דושה בשעה שבחורי ישראל ואנשים צעירים מתים מן העולם, זה לא רק הצער שהשכינה הקדושה מצטערת ומייללת עם כל צער של איש ישראל, כידוע, אלא הרבה יותר מזה, נפער כאן חלל עצום ונורא, עשרות סדרים שלמים של ש"ס נשרפו כאן בשריפה הגדולה אשר שרף ה', מסכתות גמרא אשר היו אמורים להילמד על ידי אותם נשמות טהורות ויקרות, נאבדו כאן אלפי אלפים של שבתות וימים טובים שאותם נפטרים היו משמרים אילו היו כאן עמנו היום, כמה מצוות של סוכה, לולב, מצה וכו' וכו' נעקרו מן העולם?! אוי ווי!!!

זה לא רק המצוות של הנפטרים עצמם, כי כל אחד מהם היה אמור להקים בית נאמן בישראל ולהעמיד לגיונות עצומות של אנשים יראים ושלמים שאף הם היו מקיימים את התורה והמצ' וות ומרבים כבוד שמים בעולם, וכדי לסבר את האוזן אביא לד' גמא את אבי הגה"צ זצ"ל בעל 'מעדני השלחן', שהתייתם מאביו ואמו בעודו נער בן שמונה בלבד, הוא נותר ילד בודד בעולם, ללא אב וללא אם, אולם בחסדי הש"ת הקים דור לתפארת, וכאשר הסתלק מן העולם בשיבה טובה מנו צאצאיו יותר מאלף נפשות של יראים ושלמים כן ירבו. כך גם היא כאן הרה"צ רבי וועלוועל אייז' נבאך זצ"ל שזכה לאריכות ימים מופלגת, למעלה ממאה שנים כולם שווים לטובה, וכשנתעלה לעלמא דקדוש הותיר בהאי עלמא יותר מאלפיים וחמש מאות נכדים ובני נכדים ההולכים בדרך ה' ומקיימים מצוות ומעשים טובים.

אילו היו אותם בחורים ונערים ואברכים עמנו בעולם, היו מע' מידים דורות ודורי דורות של אנשים צדיקים וחכמים שכל אחד מהם היה לומד תורה ומקיים את המצוות, ועתה איבדנו את כל אלו, גיוואלד, כמה שס"ים נשרפו, כמה ריבוי רבבות של מצוות ומ' עשים טובים עלו בסעדה השמימה יחד עם אותם נשמות קדושות, הם ובניהם ובני בניהם, שומו שמים, ברור שיש כאן כאב גשמי עמוק וצורב על הסתלקותם וחמש מאות נכדים של מצוות צעירות, אולם אנו חייבים להתבונן גם באסון הרוחני הנורא שאירע כאן, על אלה אני בוכיה ועיני יורדה מים.

נוהגין כבוד זה בזה

אפתח את דברי ברשות הרבנים הגאונים הצדיקים מורנו ורבנו גדולי ישראל שליט"א, עצם האסיפה שהתאספו כאן במעמד אלפים מישראל יש בו משום תיקון גדול, כמו שכתבו חברי הבד"ץ במכתבם שכל אחד וראה להתחזק בענינים של בין אדם לחברו, והנה התאספו כאן כולם כאחד מתוך אהבה אחוה ורעות, והוא תיקון נפלא לפגם של לא נהגו כבוד זה בזה.

עיני נגרה ולא תדמה מאין הפוגות

התכלית אשר לשמה התאספו כאן, הוא להביע את כאבנו היורד ונוקב עד חדרי השיתין מן האסון הנורא אשר התרגש עלינו זה עתה, כאשר בעוונותינו הרבים נעדרו מאיתנו מ"ה נפשות יקרות וצדיקות מישראל, ובהם תינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם חטא, עלמי תמודות אשר כל רואיהם יעידו עליהם כי זרע ברך ה' המה, ואברכים המסולאים מפז ומפנינים יקרים, שעלו בסעדה השמימה עם עלות הלהב מעל ציון קדשו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי וזתו תגן עלינו ועל כל ישראל, מעיינות דמי' עותינו כמעט וחרבו מרוב בכי ונהי, וכמאמר הנביא (איכה ג, מח) 'פלגי מים תרד עיני על שבר בעמי'.

כלום יכולים אנו להעריך נכונה את גודל המכה שניחתה על רא' שנו, הכי יש בידינו את הכלים האנושיים להבין את הצער והיגון שהם עתה מנת חלקם של ארבעים וחמש משפחות, כל אחד מן ההרוגים הותיר אחריו משפחות שלמות שיושבות ומבכות את יקירם, הורים רצוצים ששיכלו את בנם יקירם, נשים צעירי רות שאיבדו את בעליהן, יתומים רכים שצריכים לומר קדיש על אביהם אותו לא יראו יותר.

הצער הוא נורא, היה פעם מקרה של אדם צעיר שנהרג באסון כלשהו, וכאשר שמע על כך הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, שהיה בעל רגש גדול ומיצר בצרתו של ישראל, לא יכול היה לעמוד בצער הגדול ופרץ בבכי מור, למרות שמעולם לא הכיר את אותו אדם בצורה אישית, זמן רב מירר בבכי על ששמע מעט שבה אליו רוחו ונרגע קמעה מן הבכי הסוער, אלא שחלף אלא שעה קלה ושוב נפרצה סכר דמעויתו ונתן את קולו בבכי שנית, המחזה הנר' רא הזה חזר ונשנה כמה וכמה פעמים, בוכה ונרגע ושוב מתחיל לבכות.

מקורביו ששהו יחד עמו התפלאו מאד על הבכי לסירוגין, מדוע הוא בוכה כל כמה דקות מחדש, רבי חיים ששמע את תמיהתם ניסה להסביר להם מה אירע, בתחילה כששמעתי על המקרה ראיתי בעיני רוחי את אותו הרג, לבי התפלץ מצער על יהודי צעיר שכל עתידו לפניו והנה כך עלתה לו, לאחר שנרגעתי התי' חלתי לחשוב, הלא הוא השאיר אלמנה צעירה שכל עולמה חרב עליה באתה, לא יכולתי לחשוב מול צערה עד שהתחלתי לב' כות, ולאחר כל פעם שנרגעתי עמדו לנגד עיני ההורים, האחים, האחיות, החברים, אשר כל אחד מהם הוא עולם מלא בפני עצמו,

